

SZLUKOVÉNYI KATALIN

Ne gondoldj a fehér elefántra!

SZLUKOVÉNYI KATALIN (1977) Budapest

Hétfő reggel Zita gyöngéd ölelésre ébredt. Boldogan adta át magát a meleg érintésnek, aztán kinyitotta a szemét. Egy kiselefánt puha ormánya fonódott a vállá köré. Az elefánt fehér volt, és babaszappan-illatú.

Zita néhány percig meglepetten ábrándozott a finom, reggeli napsütésben, aztán az elefánt fölött áthajolva puszival ébresztette Balázst, és kávéfőzött mindkettejüknek. Munkába menet megsétáltatta az elefántot a ligetben. A kiselefánt úgy élvezte a sétát az árnyas fák alatt, olyan jókedvűen ugrándozott a balzsamos tavaszi levegőben, hogy Zita végül több mint negyedórát késett a Csúcsszuperb Reklámcenter telemarketinges ügyosztályáról. A főnök meg is róttá ezért.

Egész délelőtt a kilistázott ügyfeleket hívogatta, hogy beépített akkumulátoros lábmelegítő papucsot, forradalmian új módszerekkel végzett, teljes érrendszeri kivizsgálást, valamint – kedvezményes áron! – kétfős kajmán-szigeteki nyaralást értékesítsen. A megkérdezettek többsége nem hallgatta végig, már a bemutatkozásnál lecsapta a telefont, de néhányan érdeklődést mutattak, főképp az orvosi vizsgálatok iránt, és némelyikük úgy belemelegedett a kérdezősködésbe, hogy Zitának kellett udvariasan, mégis határozottan lezárnia a beszélgetést. Bizonyára unatkozó nyugdíjasok, egész nap nincs kihez szóljanak. Délután az egyiküknek épp az akkumulátoros papucs előnyeit kezdte volna taglalni, amikor a vékony női hang panaszosan közbevágott.

– Megvenném én, kedveském, jaj, de szívesen hordanám, csak hogy amputálták mindkét lábam.

Zita zokogva rohant ki a mosdóba. Alig bírta abbahagyni. Kivörösödött orral tért vissza, és amikor a főnöke kérdezte, mi a baj, nem bírt értelmes választ adni, mire a főnök megértéssel vegyes szigorral figyelmeztette a professzionális munkavégzés követelményeire.

Hazafelé Zita – mellette pórázon a vidám, fehér kiselefánt – eltöprengett, vajon tényleg neki való munkahely-e a Csúcsszuperb, és ha ez így megy tovább, mikor rúgják ki onnan. Vett egy fagyit, leült egy padra, és a mobilján az álláshirdetéseket meg a művészeti pályázatokat kezdte böngészni.

Praktikus lélek lévén következő héten be is adta a jelentkezését egy három hónapos gyakornoki helyre. Az ajánlásokat meglepően gyorsan beszerezte – jólesett neki, hogy a régi tanárai milyen szeretettel fogadták ennyi idő után –, a bürokrácián is átrágtta magát, de ki tudja, mikor dönt a zsűri.

Másnap reggel már két kiselefánt hancúrozott mellette az ágyban. Mostanság rendszeresen korábban kelt, hogy jusson idő az elefantsétáltatásra, mielőtt beér az irodába. A kevesebb alvástól és a két elefánt extra kosztjéhez szükséges túlóráktól idővel karikák jelentek meg a szeme alatt. Ennek ellenére úgy tűnt, lassan stabilizálódik a helyzet.

Következő vasárnap – mint minden vasárnap – az anyósánál ebédeltek, együtt az egész család. A sötét hallban álló ebédlőasztal körül csak szűkösen fértek el, az egyik elefántnak konkrétan már csak Zita feje tetején jutott hely. Kissé nyomott volt a hangulat. Különösen akkor vált feszültté a helyzet, ami-

kor Csilla mama lelkesen elmesélte, hogy összefutott egy bizonyos Judittal, tudod, aranyom, akivel Balázska járt még előtted, biztos mesélt róla, nagyon szép lány, azóta férjhez ment, milyen gyönyörű ikreik vannak, már egész nagyok, és hogy mosolyognak, meg kell zabálni őket!

Zita már meg sem lepődött, hogy másnap reggelre megszületett a harmadik kiselefánt. Fáradtan beletörődve próbálta inkább a helyzet gyakorlati vonatkozásait megoldani. Ennyien lassan el se fértek az ágyban. A szobában alig bírt mozdulni. Tágasabb otthon kellene, arra viszont nincs pénzük. Elkezdett körbeérdeklődni, mit lehetne tenni mégis. A szomszéd Terike említette, hogy az önkormányzatnál lehet lakásokat kérvényezni, elvileg szociális alapon, de az számít, ki kit ismer, és hát ő történetesen, hogy is mondjam, elég jóban van az osztályvezetővel, aki a Zoli, Zita biztos látta, jön ma este is. Egyébként ha Zitáék kiköltöznenek innen, akkor ők jutányos áron megvehetnék a lakásukat, ugye? A Zoli anyukája itt lakhatna mindjárt Terike mellett, szegényem, egyre idősebb, csaknem szenilis, kell neki a gondoskodás, meg akkor a Zoli könnyebben elszabadul hazulról, érti, ha az anyukáját látogatja, akkor a felesége se gyanakszik, és hosszú távon Terike kapná meg a lakást, szóval mindenki jól járna, csak beszélje meg Balázssal.

Zita persze nem mert szólni Balázsnak, azt se tudta, hogy kezdene neki. Szervusz, drágám, szeretnék elköltözni, mert már nem férnek el az ágyban az elefántok? Majd beszél vele, ha végre van miről, amikor megjött az eredmény az önkormányzattól, egy ilyen kérelem elbírálása több hónap. Ráadásul mostanában Zoli mintha ritkábban járna Terikéhez, nem lehet tudni, hányadán állnak, rákérdezni se illik efféle, mindegy, ezzel sincs mit tenni, csak várni türelmesen.

Másnap reggelre természetesen a negyedik elefánt is megjelent. A reggeli és esti séták így egyre tovább tartottak, a karikák egyre mélyültek Zita szeme alatt, de összeszorította a fogát, és minden tőle telhetőt megtett, hogy kézben tartsa az ügyeket.

Valamelyik este aztán az egyik kiselefánt elszabadult. Nem tudni, mi lette: egyszerűen kitépte magát Zita kezéből, és elszántan vágatott a parkon át a főút irányába. Zita rémülten rohant utána, nyomában ott loholt az egész kis csorda. Épp sikerült elkapnia a póráz végét, mielőtt a nekivadult, lelkesen vigyorgó állatok kirohantak volna a forgalomba, ahol biztos elgázolná őket valami.

Zita lihegve vezette vissza a zilált társaságot a fák alá, lerogyott egy padra, és kimerülten pihegett. Észre se vette, amikor megállt mellette a fiatalember, csak azután, hogy megszólalt.

– Milyen helyes elefántjaid vannak! Leülhetek mellétek?

Hosszan beszélgettek, új ismerőse egészen hazáig kísért Zitát, és közben elmesélte, hogy délutánonként ő is gyakran jár ide a parkba a struccaival, alkalomadtán szívesen bemutatja őket.

Balázs aznap este kérdezett rá először, hogy van-e valami gond. Zita túl fáradt volt, hogy értelmesen válaszoljon. Időt kérte, ágyba zuhant, és ájulásszerű álomba merült.

Korán ébredt, még alig pirkadt. Szórakozottan simogatta az új kiselefánt buksiját. Ez volt a legszebb mind közül. Szabályos, lifegő fül, kunkori ormány, és olyan seprűs szempilla, mint egy rajzfilmfiguráé. Az elefántokon túl, egyre távolabb, ott feküdt az önfeledten szuszogó Balázs.

Zita döntésre jutott. Ez így nem mehet tovább. Ha a szíve szakad bele, akkor is választania kell, mert így nem szimplán két szék közül esik a pad alá, hanem az összes rádőlő szék és pad őt nyomja össze. A konyhába ment, mö-

götte hangtalan bizalommal ott kocogott az egész csorda. Szélesre tárta az ablakot, és a párkányra lépett, jöttek utána mind az elefántok, alatta hat emelet mélységben az udvar. Fél kézzel az ablakfélfába kapaszkodott, aztán becsukta a szemét, mert látni se akarta, ami következik, majd egy határozott mozdulattal megtaszította az első elefántot. Aztán a másodikat. Egymás után lökte ki mindet az ablakon.

Muszáj volt kinyitnia a szemét, hogy biztonságosan le bírjon kászálódni a padlóra, de nem akart lepillantani, nem akarta látni az udvar kövén az öt szétzúzott tetemet, úgyhogy fölfelé nézett. Az ébredő napkorong előtt öt fehér elefánt lebegett csillag alakzatban, ormányuk összeért. Amikor meglátták, hogy Zita őket keresi a tekintetével, rámosolyogtak, láncszerűen szétnyíltak, és közelebb repültek, érintésnyi távolságba. A szélső hívogatóan nyújtotta felé a mellső lábát.